

samega garanja, kajti spust včasih ni nič manj nevaren kot vzpon. In tega morata opraviti še danes, če želita priti do prijateljev živa in zdrava.

Onadva pa sta namesto o mrazu odgovorila:

»Vetra zdaj ni. Čudno, ko tu vendar neprestano piha... Je še kar znosno...«

Bara Sahib je še enkrat ponovil svojo: »Je hudo mraz tam gori?«

Tine je spoznal, da bo moral govoriti pač tudi o mrazu.

»Se da prenašati...« Ob tem pa je zaslutil, da bi fantje radi zvedeli, kako sta premagala vse te težave do vrha.

»Najhuje je bilo na grebenu... Plezala sva nenavezana, da sva hitreje napredovala...«

»Ja, v redu,« je bil kratek Bara Sahib.

»Kako pa mislita sestopiti... To me zanima.«

»Nekajkrat se bova spustila po vrvi, potem pa v ozeb-nik in...«

»Se bosta spustila vse do dna?«

»Ne, če nama bo šlo vse po sreči, samo do Štirice. Ura je že pozna.«

»V redu.«

»Kakšno vreme pa imate vi?«

»Megla je. Vrha ni videti, Štirico pa vidimo.«

»Je kdo na Štirici?«

»Ja, je, Matija vama bo skuhal čaja. Tam so tudi šerpe...«

Šele zdaj, ko je Bara Sahib videl, da poteka vse po pameti, s preudarnostjo in v skladu z vsem tistim, kar človeku zagotavlja, da bo tudi spust potekal v redu, so mu zavore popustile. Njegov notranji ego mu je ušel z vajeti. Sesedel se je, zakopal obraz v dlani in – zajokal. Vendar se je hitro zbral in se povezal z Bazo. Ta ga je čakala. Ni pa mogel do besede. Prekinil je zvezo in se zazrl predse, potem pa je čisto počasi vstal, odšel iz Enke na prosto in se zazrl v Goro. Dolgo je gledal tja gor in dolgo je brez besed strmel v to veličastje, ki je tokrat dopustilo, da so fantje bili tam, kjer se konča vse človeško in se začno rajski vrtovi... Samo gorje tistemu, ki prestopi prag teh vrtov... Nikoli več se ne vrne, ostane tam, ujet v to božanstvenost, kjer je svetloba močnejša od človeških predstav, kjer so daljave daljše od neskončnosti in kjer se človek nikoli ne počuti, da je sam... V teh vrtovih je doma – večnost.

***

Tine je z negotovostjo prevzel aparaturo, kajti klic z gore in ob takem času ni bil klic za zabavo. Cene je v škripcih, to je vedel, preden se je sploh oglasil. Gore Tine zdaj pozna, bil je na vrhu in prehodil, preplazil in preplezal je skupaj z Jožetom celotno smer, ki se je začela pri Enki in končala na vrhu. Vedel je, da ima smer še kup pasti, ki sta jih sicer z Jožetom srečno prešla, komu drugemu pa bi utegnile kar resno nagajati. In prav to je zdaj mislil, da se je zgodilo Cenetu in njegovima dvema spremljevalcema.

»Tine, nekaj informacij bi potreboval...« Cenetov glas je bil negotov, nemiren, tipajoč in hkrati tak, kot da bi se trudil, da ne bi pokazal prevelike zadrege.

»Ja, kar povej, bom poskusil pomagati...«

»Tu smo zdaj na grebenu, oziroma tik pod njim. Tam

gori piha, hudo piha in pravkar smo zamenjali kisik... Tule je še ena jeklenka, leži v snegu... Zdi se mi, da je tu že dolgo...«

Tine je vedel, da ni klical zato, da bi mu povedal, da je tam gori neka stara jeklenka... Njegov klic je bil resnejše vsebine...

»Tista jeklenka je bila moja. Zamrznil je ventil, pa sem jo zavrgel, ker ni več delovala. To se je zgodilo pri se-stopu, ko ni bilo več tako nujno, da sem dihal kisik.«

»Zanima me...« je vprašal Cene naravnost, »kje smo zdaj... Zdajle... Greben in potem vrh, če se ne motim... Sprašujem te...«

Cenetov glas je zvenel izrazito negotovo; prav nič ni bil podoben šegavi melodiji, ki jo je Cene navadno premo-gel in zavoljo katere so se ničlikokrat zabavali prijatelji, ko jim je pripovedoval to in ono iz zakladnice bogatih alpinističnih doživljajev. Očitno mu je začelo primanjkovati pozitivne energije. Zraven je treba prišteti še skrb za oba spremljevalca, saj si je vodstvo v navezi izbral sam, kar je storil prav, saj je bil najbolj izkušnen, vajen vsega, kar lahko gora uprizoni človeku... Toda tole tukaj... To pa je zdajle nekoliko pretrd oreh... Na vrnitev ni misliti, samo naprej, naprej... Ta močna

Veter in vrvi

SAMO RESNIK

*Veter
čez sneg in skale.
Sunki in mraz
zobje derez
ledeneča vetrovka.
Veliki parki mojega
ne tako malega mesta
dveh milijonov
z vedno manj
odprtimi vrati.*

*Mesta rastočega
strahu pred padcem
kjer skoraj ni izjem.*

*Vrvi
ki bi si jo v dolini
še bolj želele.*

*Rad bi odšel
iskat dom v drugem mestu
drugi vasi
pa ne morem več.*

*Prestar sem že
preveč me je že strah
in navezal sem se
na te hribe.*